

– bliver mening i den russisk–tysk–danske sætning. I gotisk skrift kan langt s forveksles med h og u med n, især hvis krøllen mangler over u-et, og skriften er utydelig.

Når det vides, at et eksemplar af en bog kommer fra forfatterens hånd, ligger det nær at slutte, at en tekstrettelse skyldes ham, og skrifttrækkene og blækkets farve, jfr. nedenfor, synes at bekræfte, at det er Blicher, der har gjort rettelsen.

På titelbladets bagside er skrevet følgende dedikation:

Til Hr: Cand: Theol:

Ludvig Lakier

I Stodderposer, Skyttetasker

En grumme Hob man sammenhjasker

I huult Træ – som i Bog kan pakke

Alt Skramlerie. Jeg beder: tag

tiltakke!

S S Blicher

Bogen har tilhørt præsten Ludvig Lakier (1814–1886), broder til Wilhelm Christian Lakier (1809–1847), der var Blichers kapellan fra 1842 til sin død. Dedikationen spiller på titlerne og indholdet af samlingens tre første noveller: stodderposer – »Stodderkongen«, skyttetasker – skytten (på Aunsbjerg) »Guillaume de Martonniere«, hult træ – »Den hule Ecg« og kan måske tænkes at sige lidt om et selvkritisk syn på indholdet.

Povl Skadhauge.

ST. ST. BLICHER OG »THE VICAR OF WAKEFIELD«

I Danske Studier 1922 gennemgik Søren Vasegaard i en artikel, der med uvæsentlige ændringer blev optrykt som et kapitel af hans »Blichers Liv og Digtning 1820–1836« 1926, Blichers forhold til »The Vicar of Wakefield« og viste, hvorledes Blicher i den grad havde taget Oliver Goldsmiths barn til sit hjerte, at romanen i dens danske skikkelse var blevet næsten lige så meget hans som Goldsmiths – hans kunstneriske adoptivbarn, som Vasegaard skriver.

Når man sammenligner oversættelsen med originalen, bliver man opmærksom på en række afvigende enkeltheder, som naturligvis ikke alle kan være omtalt af Vasegaard. Det er især i romanens sidste del, og de viser, med hvilken ophøjelse – man fristes til at sige hensynsløs – frihed over for Goldsmiths tekst Blicher har foretaget sin oversættelse, omtrent som man tænker sig, en forfatter kan arbejde med et af sine egne værker for at omredigere det til en ny udgave. Gang på gang møder man afvigelser, udeladelser eller tilføjelser.

Vasegaard har imidlertid givet et par eksempler på Blichers friheder, som ikke er helt rigtige. Når der således i 26. kapitel er tale om Moses' store spænder og torden- og lynilds-vest (Saml. Skr. IX. 185), er det rigtigt, at det står ikke i originalteksten. Man må tænke sig, at Blicher har husket, at søstrene havde pudset Moses' spænder, og at han blev udstyret med et klædningsstykke af det særlige stof, da han i 12. kap. (Saml. Skr. IX. 70) sendes til marked; derfor er disse effekter kommet med igen, og så har Blicher glemt, at det var kjolen og ikke vesten, der var af torden- og lynilds-klæde. Omtalen af Moses' klædedragt i 12. kap. må helt være gået Vasegaard af minde.

I 32. kap. (ikke 31., som Vasegaard skriver) er kun første sætning af det citerede stykke (Saml. Skr. IX. 241–42) Blichers tilføjelse. Det følgende fra »Jenkinson tog...« stykket ud til parentesens slutning har Blicher flyttet fra dets plads tidligere i kapitlet til det sted, der nu passede ham – og hvor det også passer nydeligt i sammenhængen. Denne flytning må Vasegaard have overset.

Endelig vil jeg henlede opmærksomheden på, at det næppe er sandsynligt, som Vasegaard synes at mene, at Blicher først skulde have lært »The Vicar« at kende i Thorning eller Spentrup. Den gamle danske oversættelse af Paul Danckel Bast fra 1779, som Blicher i indledningen til sin oversættelse kalder såre uheldig og mislykket, kan dog vel tænkes at være kommet ham i hænde tidligere, og medens han i sine studenterår søgte at udvide sine kundskaber i engelsk og som han selv skriver gav en mariner, en indfødt Londoner, the og aftensmad for at snakke med sig, forelå to i København udkomne engelske udgaver af romanen, beregnet til undervisningsbrug.

Den ene bærer på titelbladet »London 1800«, men intet forlægger eller trykernavn, og er ifølge Bibl. Dan. IV. 483 udkommet i København 1797. Den følges af et særskilt pagineret, 61 sider stort glossarium, der dog efter forlagsannoncerne s. 63–64 ikke kan være trykt før 1805. Den anden har dansk titel: Landsbye-Præsten af Wakefield, en Engelsk Læsebog. Gjennemseet og forøget med et Tillæg af Forklaringer paa de vanskeligste Ord og Talemaader, efter den Mening, de have i Bogen. Af [Jørgen Werner] Hviding. 1805. (Bibl. Dan. IV. 57). Teksten i denne udgave følger den førstnævnte linje for linje, men det er ikke samme tryk. Det er derimod glossariet, der er identisk med det førstnævnte lige til forlagsannoncerne fra Fr. Brummer, hvis navn også står som forlægger på udgavens titelblad.

Det ligger nær at antage, at Blicher kan have kendt en af disse udgaver og til dels derved være blevet så fortrolig med Goldsmiths roman, at han skalter og valter med den, som var den hans eget åndsfoster. En ved stikprøver foretaget sammenligning mellem ordlisten og Blichers ordvalg synes hverken at bekræfte eller afkræfte en sådan hypotese. Blicher har ikke søgt den ordrette gengivelse, men har villet genfortælle på et naturligt dansk.

Povl Skadhauge.